

Stano Kosovel:

Iz zrcal.

Vreme čemerno —
misli gredó nazaj
v zlati moj rojstni kraj.

Žarke bogate
solnce zdaj lije vanj:
stkan iz detinskih sanj

zdi se mi bajka,
s šalom ogrnjena, rójena v dnù noči,
ko svet ne bdi. —

Tam so vrtovi,
cvetje visi od vej.
Ah, ni v deželi tej

nade in vade
— vánjo se rdeča nit groze ne vkrade —
rastel sem kakor nikoli poslej . . .

Tam so domovi,
— ceste po sredi kot cvetje na gredi —
tam so zvonovi,
— glasne njih želje kot ure nedelje —
tam so vrhovi,
— njih hrepenenja kot steze življenja —
tam spi spomin,
ki se iz moje preteklosti vije
pesmi enak, ki nikdar ne izlije
svoje lepote iz stolpovih lin.

*Četnik bi morda bil - a razumi ga : kdor q
v leto, 22/*